

Viem, čím chcem byť a prečo

(esej)

Mnoho ľudí nám položí túto otázku. A veľa ráz odpovedáme slovom „neviem“. Naozaj nevieme odpovedať na túto otázku?

Keď sa pozerám okolo seba, vidím úspešných ľudí. Vidím ľudí, ktorí toho naozaj veľa dosiahli. Prezerám si novinky na sociálnych sieťach a vidím, že ľudia objavili novú planétu, vynasli liek na rakovinu alebo vyhrali Oscara. Títo ľudia, o ktorých práve hovorím, sú zväčša Američania. Internetový svet je doslova a do písmena preplnený informáciami a novinkami z Nového kontinentu. Ľudia ich milujú, lajkujú im príspevky na Instagrame a na Twitteri. Pravdepodobne patria k najúspešnejším ľuďom planéty. A čo my? Čo my, Slováci... Koľkokrát nám už naši básnici „tlačili“ do hláv jednu základnú myšlienku, ktorú sme si mali uchovať v srdciach po celý náš život: „Milujte Slovensko, milujte národ a uchovajte si svoju vlasť v srdciach“. Koľkokrát sme vo svojom živote znehodnotili to, za čo oni zaplatili životom?

Sme novodobí a sme egocentrickí. Nezaujímajú nás ostatní. Nás zaujímajú správy v televízii o devätnástej. Nezaujímajú nás vzťahy. Riešime problémy s priateľmi cez hlúpe mobily. Internet zabíja vzťahy.

Keď ľudia vynasli internet, mysleli si, že svetu sa bude ľahšie komunikovať. Nebudú vznikať nedorozumenia a celkový prúd informácii umožní ľuďom sa väčšmi vzdelávať. Mali pravdu. V tomto smere to pomohlo. No dnes nestíhame žiť. Nestíhame kráčať životom, musíme behať. Bežíme za svojimi cieľmi, za svojimi ideami za sebou samým. Rýchlosť, akou komunikujeme, je obrovská. No rýchlosť, ktorou potrebujeme žiť, je omnoho nižšia.

Prečo to spomínam? Internet je zdrojom všetkého. Tak by mal obsahovať odpoveď na otázku: „Čím chceš byť?“. Hľadám a pátram v možnostiach, no nič, po čom by moje srdce túžilo, nenachádzam. Internet je plný, no prázdny zároveň. Najväčšie bohatstvo si nesieme vo svojich srdciach. Tam nám ho nik nemôže ukradnúť. To, čím budem nezáleží od nových statusov na internete. Svoju budúcnosť si píšeme sami. To, čo dnes urobíme pre svoj život, sa nám vráti v budúcnosti, ani si toho nebudeme vedomí. Láska, empatia, pochopenie, zodpovednosť a pokoj – toto sú čnosti, ktoré si má človek počas svojho života budovať. Tieto čnosti majú byť povolaním každého. Nielen vyvolených. Toto sa nám snažili povedať naši básnici. Že láska je naozaj reálna.

Už vieš, čím chceš byť? Skús sa znova zahľadieť do svojho vnútra. Čo tam vidíš? Ničotu? Prázdnotu? Alebo, v lepšom prípade, lásku a zodpovednosť? Nechcem teraz hovoriť

o profesii, ktorú si raz musíme všetci vybrať. Myslím tu povolanie života. Zmysel života. Má zmysel ničnerobenie? Skúste sa nadýchnuť sveta. Vyjdite von a poriadne sa nadýchnite. Cítite to? Chýba tu láska. Svet je plný, plný povrchnej lásky. Áno, už viem, čím chcem byť. Človekom, ktorý dokáže naozaj milovať. Láskou, o ktorej píše Sládkovič: „Lúbosť je večná, keď po veciach večných túži.“ Sládkovič tu dáva láske nový rozmer, nazýva ju lúbosťou. Takou láskou chcem milovať. Lúbosť k človeku, k národu, k sebe samému. To je naozajstným zmyslom života – odpoveďou na otázku: „Kým chceš byť?“.